

На злоба и смъртъта престрашнѣй геній?
На дълго ли нѣтъ бждатъ гърви лѣни
На най-изрядни сжщества?

Преста ли ще злочестното сираче
Съ вдовица клѣта жалостно да плаче
За своя убить бащица въ бой?

И до кога въздишка, съ плачоветѣ
Щѣтъ се издигатъ даже до небетъ
На тезъ, що губятъ милій свой?

И майка съзи кат' пролива
Да търси своята рожба обичлива
Изъ гървавитѣ трупове?

И младата, що гуденику китеа
Кат' вѣе, чака го отъ битка
Съ раступано . . . врѣло . . . сърце.

Прійми вѣсть ужасна; той загина! . . .
Но думай, Дунаве, да ли начина
Деньтъ що въ Божи хубавъ миръ.

На мѣсто огънь и желѣзо адско
Да са вцари всждѣ съгласіе братско
Наука шастіе и миръ;

Базовъ.

Есенъ е вече, лѣтото измина. Днитѣ ставатъ по-весели, по-пріятни. Рѣдко биватъ такива есенни дни; много нѣкти есенъта захваща съ джждове и калове и свжршва съ студъ и снѣгъ, а сега. тая година, тя мяза повече на пролѣтъ. Сутрѣна слжницето си изгрѣва величественно помежду колосални червени зари, изгрѣва си и си слѣдва своето великолепно дневно шествіе, безъ да му са испречи ни най-малко облаче. Кадѣ пладнѣ една умѣренна топлинка помага да зрѣе оше по-хубаво чернія гроздъ и дачервенѣе оше по-хубаво трайната зимна ябалка—с и н а п к а; а надзечерь единъ тихъ хладенъ вѣтрець гони изъ лозя, изъ градини, една сладка миризма, коя прави въздуха чистъ и прѣсенъ. Ноця по ясно небе